

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obo/16/2015
Identifikačné číslo spisu:	1099899345
Dátum vydania rozhodnutia:	23.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1099899345.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beaty Miničovej a členiek JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v právnej veci žalobcu: TRIDO, s. r. o., Blansko, Na bránkach č. 3, Blansko, Česká republika, IČO: 65 278 151, zastúpeného JUDr. Petrom Poláčekom, advokátom, AK Majerská cesta 98, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: AXO, s. r. o., Bratislavská 57, 903 01 Senec (predtým SCHRAMKO spol. s. r. o., IČO: 31 449 638, Bratislavská 57, Senec), zastúpenému JUDr. Jozefom Holíčom, advokátom, Lužická č. 7, 811 08 Bratislava, o zaplatenie 10.077,79 Eur (303.603,60 Sk) s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. februára 2015, č. k. 64Cb/37/1999-577, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. februára 2015, č. k. 64Cb/37/1999-577 vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 8.643,70 Eur spolu s 22% úrokom z omeškania, od 27. apríla 1999 do zaplatenia a vo výroku o povinnosti žalobcu vrátiť žalovanému plnenie podľa kúpnej zmluvy zo dňa 21. septembra 1998 po splnení všetkých povinností uložených žalovanému p o t v r d z u j e.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. februára 2015, č. k. 64Cb/37/1999-577 vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.434,10 Eur z r u š u j e a vec v tejto časti v r a c i a súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave, napadnutým rozsudkom zo dňa 26.02.2015, č. k. 64Cb/37/1999-577 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.643,70 Eur spolu s 22% úrokom z omeškania, od 27.04.1999 do zaplatenia istiny spolu so sumou 1.434,10 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi uložil povinnosť vrátiť žalovanému plnenie podľa kúpnej zmluvy zo dňa 21.09.1998 do 3 dní, po splnení všetkých povinností uložených žalovanému s tým, že o trovách konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že žalobca sa domáhal voči

žalovanému zaplattenia sumy 260.300 Sk s 22% úrokom z omeškania ročne, od 27.04.1999 do zaplattenia titulom zodpovednosti za vady a zaplattenia sumy 43.205,60 Sk titulom náhrady škody. Ďalej uviedol, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že dňa 21.09.1998 bola medzi žalovaným ako predávajúcim a žalobcom ako kupujúcim, uzavretá kúpna zmluva na dodávku 3 ks mechanických vyrovnávacích rámp s plynovými valcami typu MRS 40-20 17, v. č. 140-398, 140-399 a 140-400 mostíky. Poukázal na § 441 ods. 1 a ods. 2 Obchodného zákonníka, a to z dôvodu, že žalobca ako kupujúci nemôže vrátiť tovar v stave ako ho dostal. K tomu podľa názoru súdu prvého stupňa došlo jednak správaním žalobcu, ktorý niektoré závady odstraňoval sám v rámci záručnej doby a napriek reklamáciám vád tovaru tovar žalovanému nevrátil, ale nechal ho v užívaní tretej osoby - Kauflandu Pardubice. Podľa názoru súdu prvého stupňa zavineným a nehospodárnym konaním žalobca spôsobil žalovanému škodu, pričom zachovalé časti dodávky, zostatky rámp, sú už len odpadovým materiálom. Vzhľadom na takto zistený skutkový a právny stav súd prvého stupňa svojím skorším rozhodnutím zo dňa 12. 04. 2012, žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú, s poukazom na § 441 ods. 2 Obchodného zákonníka. Uvedené rozhodnutie bolo na odvolanie žalobcu odvolacím súdom zrušené a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Doplnením dokazovania súd prvého stupňa zistil, že žalobca doložil do spisu čestné prehlásenie technického riaditeľa žalobcu J. B., ktorý uviedol, že sa zúčastnil opráv a riešenia reklamácií nefunkčných nákladných vozíkov na akcii KNUFLANO Pardubice, ČR, koncom roku 1998 a začiatkom roka 1999. Po namontovaní nakladacích mostíkov sa zistilo, že nefungujú správne. K znaleckému posudku sa písomne vyjadril A. S. K., konštruktér žalovaného, podľa ktorého je zrejmé, že rampy nespĺňali v plnom rozsahu

výrobcom deklarované parametre. Vzhľadom k určitým technickým vyjadreniam A. K., ktoré boli uvedené v liste zo dňa 24.10.2008, si súd prvého stupňa vyžiadal stanovisko od znalca Ing. Chorváta, PhD. Znalec predložil súdu odborné stanovisko pod č. 1/2009, z ktorého vyplýva, že závady sa týkajú nielen upevňovacieho mechanizmu, ale i ďalších podstatných častí konštrukcie vyrovnávacích rámp, (pracovnej plošiny zdvíhacieho mechanizmu, pojazďového mechanizmu a vodiaceho C-profilu). Znalec Ing. Chorvát, PhD., nesúhlasil s tvrdením A. K., že závady sa dali opraviť bez väčších zásahov do samotného výrobku. Vzhľadom na charakter a rozsah zistených závad, tieto nie je možné bežne opraviť na mieste inštalácie vyrovnávacej rampy, nakoľko si vyžadujú zásah do konštrukčného riešenia vyrovnávacej rampy. Súdu prvého stupňa konateľ spoločnosti Schramko, spol. s r. o., A. V. Y., písomne oznámil, že žalovaný dňa 25.02.2011 zmenil názov spoločnosti z pôvodného SCHRAMKO, spol. s r. o. na nový názov AXO, s. r. o. Súd prvého stupňa zdôraznil, že na pojednávaní v predmetnej veci dňa 18.05.2011, bolo uložené právnenému zástupcovi žalovaného zabezpečiť účasť konateľa firmy žalovaného na pojednávanie dňa 29.06.2011, čo však nesplnil. Ďalej uviedol, že v konaní bola vznesená námietka zaujatosti voči konajúcemu sudcovi, ktorú vzniesol právny zástupca žalobcu vo svojej sťažnosti na prieťahy konania. O tejto námietke zaujatosti však nebolo odvolacím súdom rozhodnuté, nakoľko námietka zaujatosti bola uplatnená po lehote 15 dní, a preto bol spisový materiál vrátený konajúcemu súdu prvého stupňa.

Súd prvého stupňa po doplnení dokazovania v novom konaní vo veci dospel k záveru, že žalobca si uplatnil právo z vád tovaru podľa § 428 ods. 1 Obchodného zákonníka včasným oznámením vád, čo potvrdila aj svedecká výpoveď P. F.. Na podklade znaleckého posudku č. 85/2005 zo dňa 12.07.2005, vyjadrenia Ing. Richtera a odborného stanoviska znalca Ing. K. Chorváta, PhD., uzavrel, že vada dodaných vyrovnávacích rámp spočívala v ich nevhodnom konštrukčnom riešení. Súd prvého stupňa konštatoval, že žalovaný v konaní nepreukázal, že by žalobca neodborne zasiahol do konštrukcie rámp. Montáž vyrovnávacích rámp bola vykonávaná štandardným postupom. Žalovaný vady neodstránil a vzhľadom k nečinnosti žalovaného vzniklo žalobcovi právo na odstúpenie od kúpnej zmluvy podľa §436 os. 2 Obchodného zákonníka. K námietke žalovaného, že žalobca nemohol platne odstúpiť od zmluvy, ak vady včas neoznámil žalovanému v zmysle § 441 ods. 1 Obchodného zákonníka, súd prvého stupňa uviedol, že zástupca žalovaného bol o vade dodaných rámp informovaný v deň montáže a následne v priebehu niekoľkých dní sa dostavil na miesto montáže. Na základe takto doplneného dokazovania

priznal žalobcovi podľa § 436

ods. 4 Obchodného zákonníka aj uplatnenú náhradu škody. Podľa § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka, súd prvého stupňa zaviazal žalovaného k zaplateniu sumy 8.643,70 Eur spolu s 22% úrokom z omeškania, od 27.04.1999 do zaplatenia istiny, spolu so sumou 1.434,10 Eur žalobcovi a žalobcovi uložil povinnosť vrátiť žalovanému plnenie podľa kúpnej zmluvy zo dňa 21.09.1998 do 3 dní po splnení všetkých povinností uložených žalovanému s tým, že o náhrade trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť späť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie odôvodnil poukazom na § 205 ods. 2 písm. a/, f/ O. s. p.

V odvolaní uviedol, že súdu prvého stupňa sa nepodarilo označiť podstatné a zásadné skutočnosti nevyhnutné pre zákonné a spravodlivé rozhodnutie, čím nenaplnil zákonnú povinnosť ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. S poukazom na ostatné rozhodnutie odvolacieho súdu zo dňa 28.10.2013, sp. zn. 3Obo/63/2012, podľa odvolateľa nemožno pripustiť, že keď bolo rozhodnutie o zamietnutí žaloby zrušené, tak odvolací súd zaviazal súd prvého stupňa „rozhodnúť opačne“. Výslovil domnienku, že výrok súdu prvého stupňa nie je vykonateľný a tvrdil, že je aj nezrozumiteľný. Stotožnil sa s názorom súdu, že došlo k odstúpeniu od zmluvy, avšak ak žalobca právne účinne odstúpil od zmluvy, tak bezodkladne mal vrátiť plnenie zo zmluvy, od ktorej (účinne) odstúpil. Odvolateľ zdôraznil, že súd prvého stupňa uložil žalovanému zaplatiť istinu spolu s úrokom, ktorý je cca 352 %. Ďalej podľa odvolateľa existuje vážna pochybnosť, že po zaplatení žalovaným nemôže dôjsť k vráteniu plnenia žalobcom na základe kúpnej zmluvy zo dňa 21.09.1998, pretože predmet sporu neexistuje, alebo aspoň sčasti bol zošrotovaný.

Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal odvolanie žalovaného podľa ust. § 212 ods. 1/ a § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania apo preskúmaní rozsudku v medziach dôvodov odvolania dospel k záveru, že sú dané dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.434,10 Eur.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo

účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa aj Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie (viď napr. nález III. ÚS 119/03-30). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo účastníkom konania dovoliť posúdiť ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že sú tu dané dôvody na čiastočné potvrdenie a čiastočné zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia v časti výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 8.643,70 Eur spolu s 22% úrokom z omeškania, od 27. apríla 1999 do zaplatenia a vo výroku o povinnosti žalobcu vrátiť žalovanému plnenie podľa kúpnej zmluvy zo dňa 21. septembra 1998 po splnení všetkých povinností uložených žalovanému, uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa s ohľadom na vykonané dokazovanie poukázal na to, že žalovaný v konaní nepreukázal, že by žalobca neodborne zasiahol do konštrukcie rámp. Montáž vyrovnávacích rámp bola vykonávaná štandardným postupom.

Žalovaný vady neodstránil a vzhľadom k nečinnosti žalovaného vzniklo žalobcovi právo na odstúpenie od kúpnej zmluvy s tým, že zástupca žalovaného bol o vade dodaných rámp informovaný v deň montáže a následne v priebehu niekoľkých dní sa dostavil na miesto montáže. Táto časť odôvodnenia sa týkala sumy uplatnenej žalobcom vo výške 8.643,70 Eur.

Na základe uvedeného sa odvolací súd nestotožnil s názorom žalovaného, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa vo vyššie uvedenom výroku je arbitrárne, preto napadnutý rozsudok v tejto časti výroku ako vecne správny podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil s tým, že k námietke týkajúcej sa povinnosti zaplatiť úrok cca vo výške 352 % neprihliadol, nakoľko nebola uplatnená pred súdom prvého stupňa, a nie je skutočnosťou podľa ustanovenia § 205a ods. 1 O. s. p.

V časti výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.434,10 Eur, je napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené. Z obsahu spisu je zrejmé, že uvedená suma bola uplatnená titulom náhrady škody. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa v tejto časti nemožno zistiť, akými ustanoveniami a právnymi úvahami sa pri posudzovaní daného zisteného skutkového stavu správal, nakoľko predpokladom na náhradu škody žalobcu je naplnenie zákonom stanovených podmienok upravených v Obchodnom zákonníku. Súd prvého stupňa v dotknutej časti v napadnutom rozhodnutí nedal preto odpoveď ani len na tie otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam, a nemožno ho v tejto časti preto považovať ani za také, ktoré zodpovedá požiadavke plnej realizácie základného práva účastníka na spravodlivý proces. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa ponechal právne nepovšimnutým zodpovedanie otázky vzniku škody, výšku uplatnenej náhrady škody, resp. týchto príčinných súvislostí. Z tohto dôvodu sa napadnuté rozhodnutie v časti priznania sumy 1.434,10 Eur javí byť ako arbitrárne, nakoľko súd prvého stupňa v jeho odôvodnení k tejto časti výroku nereaguje na zásadnú, relevantnú otázku, ktorou je splnenie zákonom stanovených podmienok upravených v Obchodnom zákonníku ohľadom náhrady škody. Uvedeným postupom obmedzil tak súd prvého stupňa žalovaného v jeho práve na spravodlivé konanie a pri podaní opravného prostriedku vo vzťahu k zákonom vymedzeným odvolacím dôvodom, v dôsledku čoho mu odňal možnosť konať pred súdom. Odvolanie žalovaného, podané z tohto dôvodu, je preto opodstatnené.

Vzhľadom na uvedené zistenia Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.434,10 Eur podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a ods. 2 O. s. p. zrušil a vec v tejto časti vrátil tomuto súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, v ktorom s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 3 O. s. p. rozhodne o trovách celého konania.

Podľa § 226 O. s. p. je pre Krajský súd v Bratislave, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie, právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky záväzný.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.